

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvemši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska. — Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. — Opravištvu, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Jugoslovansko bojišče.

Piše se, da Černjajev namerava Lješaninu na pomoč priti in da bode prvi večji in odločilnejši boj pri Vidinu. Prav gotovega pak se ne ve. Vojna bode, po vsem soditi, dalje trajala, nego je bilo misliti.

Vrlo zanimivo, da si neveselo je, kar se piše iz Vidina samemu magjarskemu „P. L.“ Njegov dopisnik je namreč tam Turke videl, kako grdo mučijo Bulgare, ter tako govori: „Mi Turki smo izgubljeni, ali predno tukaj poginemo, hočemo se nad kristijani strašno znesti in maščevati.“

Bulgari so tudi izdali proglas na svoj narod, ki je sedaj uže natisnen po vseh večjih evropskih novinah, ki niso Turkom zavezani. Oni pravijo mej družim: „Bratje! Mi smo pero zamenjali z mečem, in tega ne bomo prej v nožnico vtekli, predno ne bode naša zemlja očistena tlačiteljev, predno ne bode naš narod svoboden. Mi moramo zjediniti stopiti s svojih gor, mi moramo priti iz svojih dolin, mi moramo skupno zapoditi tuje gospodarje, celo sledove, da je tujec pri nas go-spodaril, moramo zbrisati.“

Da je Avstrija na željo Rusije Turkom pot skozi Klek in vso Dalmacijo v Bosno in Hercegovino zaprla, to je našim nemškim Turkom jako nepovoljno. Ta pot je jedino primeren, da more Turčija vojski v Bosni živeža in municije dovažati. Ako se Srbom in Črnogorcem posreži ozko ozemlje pri Novem Pazaru, ki je mej Črnogoro in Srbijo, osvojiti, potem je turška vojska v Bosni popolnem odrezana. Zdaj je nepotrebno, da je Peko Pav-

lovič s 6000 možmi na Kleku. Tako toži „N. Fr. Pr.“ pa čuje s strahom še drug nemško njeno dušo vznemirjajoč glas, namreč, da se v Bosni če dalje bolj čuje želja, naj bi Avstrija zasela en del Bosne. „N. Fr. Pr.“ se silno boji, da je v tem nekaj posebnega za njo nedobrega.

Peko Pavlovič je pretepel Turke na Kleku in jim vzel 150 pušk ostraguš, Turkov je palo 150 in 15 je ujetih. Vstaši imajo iz te bitve 30 mrtvih in 20 ranjenih.

Srbska kneginja Natalija je za vojne potrebe darovala več ko 3 milijone. Tudi knez je pred kratkim zastavil meč Miloša za 40.000 cekinov in dal to svoto za vojsko.

Srbska vlada je prepovedala vsem tujcem po njenej deželi potovati, če nima posebnega dovoljenja. Ta naredba je obrnena proti nesramnim nemškim žurnalistom, ki gostoljubnosti terjajo in uživajo, potem pa zemljo in ljudi grde in lažejo.

Črnogorci marširajo dalje proti Mostaru. Dosedaj so vzeli tri kraje, več streliva in dve kanoni osvojili.

Naši oficijozni se trudijo in celo neverjetnosti poročajo, da bi skrunjenje naše granice dokazali „Pol. Corr.“ javlja iz Zemna: „Denes ob 4. uri po polu dne je bil avstrijski parobrod, od srbskih kmetov s puškami, ravno jedno uro pod Belgradom pri Višnici vstavljen. Kapitan je zaukazal hitro voziti, in na to povelje so hoteli kmetje streljati, a osoda je hotela, da se puške niso sprožile.“(?) Srbski major Handžić vpil in kazal je kmetom zastoj. Kapitan Blauhorn (Nemec) javil je ta dogodek generalnem konzulu.

Dopisnik dunajske stare „Presse“ je ime 12. t. m. pogovor s srbskim ministrom Ristićem. Ristić je opozoril mej družim dopisnika, da bi bila Srbija izgubila uže več ko tretjino svojih vojakov, ko bi bila turška poročila resnična; a vendar to nij tako. „Turci nadaljeval je Ristić — so se bahali, da bodo v osmih dneh uže v Belgradu. Osem dni je uže prešlo in ni jednega Turka nij še na srbske zemlji. Mi smo srčni in močni ko napadamo, ko bi se pa zgodilo, da bi se morali braniti, potem bode še le svet videl kaj Srbi premorejo. Alimpić je s svojo armado pred Beljino, jeden oddel amade je bil uže v mestu; mislil je, da ima opraviti samo s turškimi vojaki, ali tudi turško prebivalstvo se je udeležilo bojevanja za to je iz mesta šel. Pri tem boji smo izgubili mnogo vojakov, vendar smo obdržali Beljinsko okolico. Vsak dan se množi Alimpićeva armada vsled mnogobrojnega pristopa Bošnjakov. General Zah je s svojim glavnim kvatirjem na srbske zemlji, a njegova stranska dva oddela sta prodrli do Novega Pazara in do Nove Varoši ter držita svoje pozicije. Černjajev utrdil se je s moravsko armado pri Babinej glavi in Ak-Palanki. Pri Zaječaru so mislili Turki, da bodo prodrli na srbsko zemljo, a kljubu zmagi, katero so po svetu trobili, niso tu nikacega vspeha priborili, in končno so naši armadni oddeli pri Bregovem in Kosovem napali jih v boku. Vsak dan dobiva srbska armada pomnoževanja in najboljši duh veje mej armado.“ Tako je položje risal srbski minister.

Listek.

Trsna uš.

(Humoreska spisal J. L.)

I.

V nekej lepej dolini na Dolejnskem zagledaš prijazno vasico, ki so jo, sam bog vedi zakaj za Krtino krstili. Prebivalci te vasi sicer ne slove kot posebno izobraženi ljudje, — kaj se hoče, saj se še prebrisanemu Ribničanu podtika kaj tacega; — vendar je kapljica dobrega vina, ki se tu prideluje, znana po celey Slovenskej zemlji in še dalje. Mnogo kateri kranjski kmetič je uže pozabil pri njej svoje skrbi in tako imenovane hude čase.

V tej vasi se je godila povest, katero hočem bralcem brezi dolzih ovinkov pripovedovati.

Lepega poletnega jutra stopi iz čedne, precej velike hiše, cvetoča deklica v okusno nasajen vrt, in pazno na vse strani gleda, jo li kdo vidi, ali ne. Ko ne zapazi nič sum-

ljivega, hiti urno skozi vrt na plano in sedaj jo mahne po ozkejši stezi proti bližnjemu gozdu. Uže je dospela blizu svojega cilja, pa zopet se ozre in se hoče prepričati, da nij vzbudila pozornosti nobenega domačega. Ko jo bistro oko potolaži, nadaljuje veselo svoj pot do mesta, ki ima do nje tako magnetično moč. Kmalu stoji pred zalim, gospodsko oblečenim mladeničem, ki jo takoj srčno objame. Mladej deklici se je videlo, da se ga ne boji, in če hočem zgodovinsko resnico govoriti, moram reči, da ga je z nežnimi rudečimi ustmi gorko poljubila; dolžan sem pa tudi povedati, da se mu je kacih osemnajst let stara deva hitro izvila iz rok, ko se je razburjenost prvega objema podela, in da sta se ljubimca na prijazno klopico pod košato bukvo sedla in svoj pogovor začela. Tu mimo je peljal kolovoz daleč v gozd in služil izvažanju lesa, pa tudi kot prijeten sprehod v letnej vročini. Našima znančema je ta kraj posebno priljubljen, kajti nij bilo denes prvič, da sta se tukaj sešla. Vedela sta, da se jima nij bati nikake nepovabljenice priče svojej ljubezni, torej sta se vedla odkrito.

Mladenicu plava oko v radosti, tako da ne zapazi nečega nemira, ki se je izražal na dekličinem obrazu.

„Zakaj si me pustila baš denes tako dolgo čakati, ko ti imam povedati jako veselo novico, prične mladenič resno. Vendar se je v teh besedah poznal šaljivi glas, s katerim je govoril. „Celo uro te uže čakam tukaj! Leško bodeš sprevidela kako počasi mi je tekla, če ti povem, da sem promoviran za doktorja.“ —

Kakor od solnčnega žarka prešinena pogleda ga deklica prijazno, a nagloma jej spremeni obraz in pogleda tija, od koder je bila prišla.

„O kako se veselim tvoje sreče; vsklikne radostno in h krati bolestno; potem pa tožno pristavi — „a kaj meni to pomaga, žalibog prepozno je.“

„Kaj to pomeni?“ začuden povprašuje doktor, „in zakaj — moj bog, sedaj še le vidim — zakaj si tako žalostna Rezika?“

Ne da bi odgovorila, ozre se boječe go-spodičina Rezika okoli sebe in se pritisne blizu mladeniča.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 15. julija.

Dunajska kakor peterburska vlada je vsem družim oblastim objavila, kaj se je doseglo v shodu v Zakupih.

Dalmatinski „Narodni list“ vrlo pametno piše o **Hrvatih**, tako, da naj si „Obzor“ to za uho zapiše, oni „Obzor“, ki se iz Makanca norca dela, ker je pošteno govoril. Dalmatin govori: „Još nemamo pred očima ciele govore gospode zastupnikâ, ali se unaprijed radujemo, što se je u hrvatskom saboru digao glas sućuti za ustanak. I zanovetalec Folnegović, koji je čisto Hrvat, — nu za to ne zazire od Srbâ — i Makanec, koji stoji na polju pomirbe i snošljivosti medju Hrvatom i Srbom, oba su sa svog vida, ukorili madjarsku vladu i hrvatsku — koja, kako oni kažu, prvu podupira — oba su ukazali da jek mačeva u Srbiji nalazi odziva u Hrvatskoj. I tako mora da bude. Prevario se je tko rekao, da hrvatski sabor može poslovati, kô da rata nema. Da to nije moguće sjajno su dokazali Makanec i Folnegović. Hrvat i Srb to su dva brata. U današnjim okolnostim, pri oslobodjenju braće, svaka osobna strast, svako mnenje osobno mora da šuti. Domoljubna je dužnost ugušiti i zatrti svaki glas razdora, koji se po nesreći digne. Svima nam je bez razlike vjere, do uskršnuća i neodvisnosti braće na Jugu; svima nam je napetih žila raditi, da naša braća skinu okove turskog robstva; a pošto je Srbija — kô što je bila njezina dužnost, kô što su je svi nagovorali — preduzela da sebe i braću osveti i oslobodi, slava joj! — Tko zna bolje prosto mu polje! Budi samo sloboda raji!“ Pravo, Dalmatinci! Hrvatske nove magjarone treba tako poučiti!

Vnanje države.

Srbska skupščina je sklicana, da bode dala vladi dovoljenje novo posojilo narediti. Bankirji so baje pripravljeni Srbiji denarja dati, ko bi kaka druga država za poroka bila. — Vest, da je Milan prosil za premirje, preklicuje se kot neresnična.

Ker vsi **russki** listi odločno govore, da mora barbarska Turčija v Evropi uničena biti, hudujejo se Nemci v „N. Fr. Pr.“ in jednacih listih.

Po novinah gre glas, da je v trocarskeje zvezi odločeno, da **Turčija** nema nič pravice glasovati v odločevanju o orijentalnem vprašanju, temuč samo krščanske vlade. Torej bodo Turčiji, če zmaga ali ne zmaga, pogoji oktrojirani. Niti Angleška se ne bode mogla ustavljati. To bi bilo želeti.

V **francoskeje** zbornici je rekel minister vnanjih stvari Decazes, da ne more dopisov o orijentalnej stvari priobčiti. Francoska, da je uže dovolj drago plačala pravico, da se sme samo s svojim notranjim rečem posvečevati. Sicer se je francoska vlada oklenila načela nevmeševanja v boj. Ta politika bode dovolila, vojno lokalizirati, da bode tem prej končana celo za one, ki so jo nespametno (!?) začeli.

Iz obširnejega poročila se izprevidi, da je bil **angleški** minister Disraeli močno v zadrego spravljen z interpelacijo o neusmiljenosti Turkov v Bulgariji. Obljubil je, da se bode podučil in kar bode zvedel, zbornici predložil. — Teško bode to opravičilo njegovo podpiranje Turkov.

Ko se rešuje orijentalno vprašanje potuje **grški** kralj mirno po svetu okolo, kakor da bi bil največji mir na zemlji božji. Zdaj je mož prišel v London in si je dal od angleške kraljice „orden hlačnega stremena“ dati.

Dopisi.

Iz Postojne 14. jul. [Izv. do.] Šola bode gotovo tu kmalu nehala, ker kmalu vojaki pridejo, da se izpremeni šolsko poslopje v vojaško bolnico kakor vsako leto. Godrnjanja je zoper to naredbo sicer dosta vsako leto, vendar pa nobeden nič družega proti temu ne stori. Saj vendar Postojncanje nismo tako revni, da ne bi mogli tistih 25 gld. skupaj spraviti kakor kar vojaki odškodnine od vseh šolskih sob plačajo. Pa to tudi odškodnina nij, ako se vse proračuni je gotova izguba, ker se veliko pokonča in poškoduje. Kaj pa naši otroci? Bog vedi kake bolezni vojaki imajo, mi jih pa le, bi rekel v pol počejeno šolo pošiljati moramo! Gospodu glavarju Globočniku je to vse znano — pa vendar ne pamaga! Za zdaj toliko. Prihodnje kaj več o našej šoli.

Iz Krškega 14. julija [Izv. dop.] Zopet imamo zaznamovati nekov napredek in sicer napredek pri naših prav bližnjih sosedih spodnjih Štajercih v Planini (Montpreis). Pred nekaj leti ustanovila se je tamkaj nepopolnem na narodnej podlogi izobražena godba. Imela je sicer izvrstnega vodjo, necega učitelja, a ta je žalibog bil prestavljen in sedaj jim nič družega nij ostalo nego samouk. Da bi pa ipak le napredovali pomagali so jej rodoljubi na čelu jim vrli narodnjak, koncipijent gosp. Slanec iz Krškega. Preskrbel je namreč

po nekem svojem prijatelju, da bode dobival kapelnik omenjene godbe Melhijor Leškovec, iz Ljubljane od tamošnjega hrvatskega polka št. 53. nadvojvode Leopolda, vsak mesec vse nove slovenske in sploh slovanske napeve, ravno tako poslali se bodo kapelniku vsi drugi slovenski napevi, katere mala, a izvrstna godba dosedaj še nema. Kapelniku naj bode priporočeno, da njegov kvintet dobro izuri, da nas bode v prihodnje zabaval v svojo korist in narodu na čast samo z izvrstnimi slovenskimi napevi. Za ta trud pa tudi g. Slancu pristrčna zahvala. Živel napredek!

Domače stvari.

— (Ljubljanski občinski mestni zbor) je imel 13. t. m. zvečer sejo. Predsednik, župan g. Laschan imenuje za podpisovalca protokola te seje gg. Horaka in Jurčiča. Potem odgovarja na Regalijevo interpelacijo prejšnje seje zarad kanala v št. peterskem predmestji, rekši, da bode ofert necega zidarja v tej zadevi izročen stavbeni sekciji. — G. Kljun interpelira, zakaj se nij novo vstopivšim odbornikom predložil občinski red. — G. Regali interpelira, zakaj se ne naredi vodnjak za silo na živinjskem semnji. — G. Horak interpelira, kedaj se bode namestu grdega, vaškega vodnjaka na št. jakobskem trgu kakov pristojnejši naredil. Dalje: zakaj nij ob Ljubljani nič čolnov, da se morejo taka nesrečna utopjenja prigoditi kakor na dan sv. Petra in Pavla. Župan obeta na vse te interpelacije prihodnjič odgovoriti.

G. Supan poroča o sklepu računov za 1874. — Pri tem želi g. Potočnik naj se ne bi tako počasno delalo, da se sedaj še le o 1874. letu računi sklepajo, ko uže ne moremo posameznih številčk lahko kontrolirati. Graja tudi, da se je prestopil proračun, ne da bi se mestnemu zboru bilo poročalo in za dovoljenje prosilo. Tu gre za denar meščanov in je treba večje paznosti in skrbi. Regali graja mestnega ekonoma g. Podkrajška, da nij sposoben. Brani ga g. Dežman. Nazadnje se sprejme sklep računov z nemško večino glasov.

A. Leskovic poroča o taliji, ki so ima dati mestnim policajem za I. semester letosnjega leta. Regali je proti vsem tem darilom, ker ljubljanski policaji so uže tako pre-

„Bojim se, ljubi Janko, da naju kedo lahko vidi“ reče in položi svojo roko v njegovo.

„Kaj pa potem, če naju prav vidijo? Se li imava koga bati? Diplom imam v žepu in sedaj nama nij treba več skrivati svoje ljubezni pred ljudmi; mislim celo, da bi bilo najbolje, da greva takoj k tvojemu očetu in mu poveva, kaj bi rada. Jaz mu utegnem res skoro popolnem neznan biti, kajti uže štiri leta so pretekla, odkar sva se zadnjič videla v Ljubljani. Pa ti mu poveš, da sem tvoj nekdanji učitelj, da sem moral štiri leta na Dunaj, in sem sedaj postal doktor zdravilstva. Nadejam se, da nama oče ne bode delal zaprek.“

„Ah — vzdihne Rezika, tedaj se zelo motiš! Bog ne daj, da bi naju oče in pa oni videl!“

Janko se zgane. — „Oni, — kateri oni?“

„Pojdiva nekoliko stopinj dalje v gozd, imam le še malo trenotkov, in potem moram nazaj domov, da me ne pogrešijo“. Oba počasi stopata po poti globoko zamišljena.

„Tedaj še nekedo drugi?“ vpraša resno doktor in jej pogleda v solzno oko, še bolj,

kakor nekdanj, ko jej je še mladej deklici razlagal vednost.

„Dobro veš, pravi deklica, da odkar je oče v Ljubljani kupčijo popustil in se tu naselil bil, skrbi le za svoj vinograd. Štirske, vipavske, laške — in bog ve še kakove — trte je nasadil in ogledovaje jih neprenehoma hodi od jedne do druge.“

„Je uže dobro, — pa oni, oni?“

„Potrpi malo, saj ti brž vse razložim. Pred nekoliko časom je mej vinorejci velik hrup napravil nek mrčes, ki menda hoče vse vinograde uničiti —“

„Da — trsna uš — jej seže mladenič v besedo — kaj pa ima ta s presnetim onim opraviti?“

„Ah, le preveč. Moj oče je znan z nekim Hrvatom, ki menda kot dober vinorejec slovi, in katerega moj oče rad za svet vpraša.“

„Razumejem, ta je tisti „oni“.“

„Da, on je —“

„Mlad, ljubeznjiv človek —?“

„Kaj še? Baš nasprotno: starikav je, grd, nemaren, plešast; pijača mu je tudi nos

porudečila. Tedaj, ko je bil hrup zaradi trsne uši nastal, je to mojega očeta v hud strah pripravilo. Pa brž se je spomnil Hrvata in sklenil posvetovati se z njim, kaj bi se dalo v tej nevarnosti storiti. Morala sem mu pisati, ker mi je ukazal oče, in predvčeranjem je uže prišel Hribar, tako je namreč ime Hrvat, sem k nam. Sedaj stanuje pri nas in z očetom hodita po vinogradih in preudarjata, kako bi škodljivo žival ukrotila. Denes na vse zgodaj pa me pokliče oče na stran in mi pove, da je Hribar kar naravnost po meni vprašal, da bi mu njegovo umrlo ženo nadomestila.“

In tvoj oče te je rudečenoscju obljubil?“

„Da, žalibog, pravi Rezika jokaje, in meni je zatrdil, naj se ženitve ne branim, ker je Hribar bogat in menda ravno misli nekaj pripomoček proti nesrečnemu mrčesu znajti — in bog ve, kaj mi je oče še vse pravil, zato si me moral toliko časa čakati.“

„Si mu pač povedala, da ne maraš zanj in da jaz . . .?“

„Oh, nikakor se nijsem upala; saj si mi

dobro plačani in so več po krčmah kakor pri svojej dolžnosti.

G. Kaltenegger poroča v imenu pravne in zdravstvenega odbora o nasvetu kako naj bi se iz hiš odpravljale smeti, namreč naj bi se hranile v kištah in redno odpeljavale. G. Karel Tavčar ponuja mestu, da on zastoni smeti odpeljava, če mu mesto da dovoljenje in prisilno pomoč, da se smeti morajo oddajati. V tem smislu stavi odbor nasvet. Vname se živa debata, katere so se udeležili: proti odboru: Lasnik, Potočnik, Horak, Petričič, Dežman, Pirker, Goršič, in za odbor: Kaltenegger, Schaffer, Keesbacher. Prvi so naglašali, da je Ljubljana mesto, kjer se skoro tretjina prebivalstva še bavi s poljedelstvom, torej gnoj s silo oddajati v roke tuje ne gre, in bi tudi le s kaznijo moglo se težavno izvesti posilno oddajanje. Dr. Keesbacher je v imenu sanitetne komisije jako srdit na mestni zbor. On meni, da v Ljubljani nij še čuta za koristnost čistosti.

G. Pirker, kot hišni posestnik dobro vè, da kmetje, ki hodijo po gnoj, posebno gledajo tudi na smeti, zato podpira predlog Potočnikov, naj se odsekov predlog odloži, ki se po dolgi razpravi tudi sprejme z 10 glasi proti 8.

G. Regali utrjuje samostalni predlog, naj se napravi prošnja do ministerstva kupčijstva zoper to, da jetniki v c. kr. kaznilnicah od mestnih prebivalcev sprejemajo delo in domačim obrtnikom in rokodelcem škodo delaju. Revščina mej obrtniki je čedalje večja in kmalu ne bode več mogoče od njih izterjati obrtniškega davka. Pa to nij čuda, ker morajo konkurirati s 400 delavci na Gradu in na Žabjeku, ki lahko veliko ceneje delajo, ker ne plačujejo davka. Vsak obrtnik ima po teh ljudeh najmenj 200 gl. škode, kar pri vseh skupaj jako veliko znaša. Jetniki sicer morajo delati, a vlada naj jim dá druga dela, kakor je drugod v navadi. Govornik je bil z nekimi obrtniki uže jedenkrat naredil tako prošnjo do ministerstva prava, pa nij nič dosegel. Za to naj se sedaj mesto potegne za svoje ljudi in po deželni vladi reč tako obrne, da domači obrtniki po jetnikih ne bodo imeli škode. Predlog se izroči magistratnemu od-

seku, ki bo imel v prihodnej seji o tem poročati. Sklep seje je bil ob 8. uri.

— (Na ljubljanskej gimnaziji) je bilo letos koncem leta 384 učencev. Po narodnosti 291 Slovencev, 88 Nemcev (mej Nemce so šteti tudi mnogi slovenskih uradnikov sinovi po krivem), 3 Hrvatje in 2 Italijana. Program prinaša nemško znanostno obravnavo „Die Entstehung und Bedeutung des Verduner Vertrages vom Jahre 843 n. Kr.“ od prof. Šukljeja.

— (C. k. učiteljski) za moške in ženske v Ljubljani sklenete šolsko leto denes 15. julija. Sklepne svečanosti so: zahvalna maša; v najprostornejšej šolskej izbi bodo peli učiti. pripravniki in učenci iz vadnice; pripravniki potem govori nemški, a slovenski, učenec na vadnici, in ravnatelj bere odličnejše učence, isto tako tudi na žensk. učiteljsku. — Mestne šole končajo šolsko leto 26. t. m. z zahvalno mašo pri sv. Jakobu, in o tej priliki bodo tudi prvo sv. obhajilo učencev iz mestnih šol.

— (Promoviranje.) Iz Gradca se nam piše: Naš rojak Slovenec Franjo Simonič iz Ivankovca pri Ormužu je bil včeraj 15. t. m. na Graškem vseučilišču za doktorja filozofije promoviran.

— (Na Vrhniki) bodo denes 16. julija v gospod Kotnikovoj dvorani igralci, pevci in kapelnik „dramatičnega društva“ napravili v I. oddelku koncert, v II. oddelku gledališko predstavo in sicer: „Hišina.“ Burka s petjem v 1. dejanji. Petje spremlja na glasoviru gospod kapelnik Anton Stöckl. Sedež z vstopnino vred 50 kr. — Vstopnina 25 kr. Začetek ob 8. uri zvečer.

— (Cerkveno petje) „Sveta maša“ za sopran, alt, tenor in bas. Besede Fr. Marnove. Uglasbil Lavoslav Belar, učitelj in ravnatelj na II. mestni šoli. To delo priporoča „Uč. tov.“ prijateljem cerkvenega petja. Cena je 50 kr., a prodaja jo založnik R. Milic na starem trgu h. št. 33.

— (Zdravnikov) je na Kranjskem sedaj 99.

— (Šola za babice) se tu 1. okt. začne. Prosilke za štipendije se imajo do 20. avg. oglasiti.

— (Obesil se.) Iz Velicij Lašč se nam piše: Preteklo sredo t. j. 12. julija se je obe-

sil nek star „kramar“ imenom Virant, po domače Ceglar, v Peklu v ribniškem okraji. Bil je uže sploh po okolici kot „neumen“ izpoznan in je baje okolo pripovedoval, da se bode sam obesil, ter neče več živeti. Kakor je govorica, je omenjeni pri nekem slučaju, ko bi imel obhajan biti in je duhovnik uže v sobo stopil, ušel, ter bežal proč. Razen tega pak tudi druge burke uganjal.

— (Iz Velicij Lašč) se nam piše: Nadejati se je letos dobre letine kar se poljskih stvari tiče, če kaj hujšega ne pride, a sadja, žalibog ne bomo dobili niti tretjino od lani. Hrošči so deloma temu krivi sicer družih vzrokov ravno nij. V Laščah se zidata nova stolpa, in s tem raste kinč poprej zanemarjene vasi itd. Vse novo, le stari Koren je sedel še nad vhomom cerkvenim, kar je vsacemu neugoden vtis pouzročevalo. Istina je, se ve, da pomanjkanje denarja je dandenes glavni vzrok marsikatero zanemarjene pa potrebne reči itd.

— (Nesreča.) Od Ptuja se nam piše: Bilo je 6. julija, ko se je France Kecec mislil čez Dravo prepeljati v Šturmvec. Toda nemila smrt ga je nagloma zadela. Peljal se je v ladiji čez Dravo, ki je sedaj jako napeta in mogočne valove meče. Po nesreči se je naključilo, da je mož v deročo reko padel in se utopil. Preminol je tako, da dosedaj trupla nijso našli. Kecec je bil od vseh, ki so ga poznali, spoštovan in ljubljén. Zaupanje duhovnih pastirjev in vrlih št. Markovskih faranov ga je izbralo za cerkvenega ključarja. Bil je tudi šolski svetovalec. Zapustil je ženo in tri mlade otročice, ki močno za njim žalujejo.

— (Iz Koroškega) se „Gosp.“ piše: Nad Beljakom je visoka gora Dobrač, blizu nje pa Pliberg z rudami za svinec, ki daleč po svetu slovi. Dva rova ali tula sta najbolj znana: Rudolfov, našemu carsarjeviču na čast tako zvan, in pa cesarjev Leopoldov rov, ki se je za cesarja Leopolda II., l. 1792 kopati začel. Letos 29. junija bil je dokopan do Rudolfovega rova in v svojem 83. letu dosegel dolgost 4456 metrov. Knapci so bili tega jako veseli in so nenavadni dogodek s 62 streli iz možnarjev pozdravili. — Veliko škode je letos Celovsko jezero prizadejalo okoličanom, zlasti onim, ki prebivajo na izhodnej njegovej

prepovedal omeniti komu kaj o najinej ljubezni dokler ne stopiš v trden stan!“

„Prav imaš, odgovori Janko, tedaj morava rudečenosca s poti spraviti, predno te morem snubiti. Lisasti mrčes bi morebiti mojej trti škodoval. Praviš, da stanuje pri vas?“

„Meniš Hrvata? On stanuje pri nas in ostane še, dokler se očetom ne pogovorita.“

„Tedaj se moram tudi jaz pri vas naseliti. Imate še kaj praznega stanovanja?“

„Se ve da, pa oče ga ne odda.“

„Nič ne de. Obiskujejo oče kako gostilno?“

„Dá, pravi dekle, in mu imenuje najboljo gostilno v domačej vasi; zraven še priстави: „Tudi sinoči je bil oče s Hrvatom tamo, in oba sta prišla precej pozno in veselega srca domov.“

„Uže umejem. Skrbi, da pideta tudi denes tija; vse drugo bom jaz izvršil.“

„Kaj pa nameravaš?“

„Še sam prav ne vem; pa denes še bodem pod vašo streho spal.“

„Moj Bog — Janko —?“

„Le pomiri se; samo poznati me ne smeš, ko me bodeš videla.“

„Ti me v resnici strašiš!“

„Pojdi, pojdi! Saj ne bom prišel sè silo, nego prav mirno. Se li zaneseš na katerega vaših poslov?“

„Na mlajšo deklo dobro; tudi vrtar Matjež ne more Hrvata trpeti, ker se mu vedno v delo utika.“

„Tedaj bo vse lahko šlo. Le vesela bodi, in napravi ta dva, da bodeta rada storila, kar jima bodem rekel, in trdno molčala.“

„Za njiju me ne skrbi — pa predolgo se uže mudim gotovo so uže zapazili, da me nij doma, torej ne zameri, zdrav!“

„Kaj uže domov? Pa saj se vidiva še denes. Takoj grem pripravljat si vsega, česar mi trebabo.“

„Povej mi vendar, kaj nameravaš?“

„Potrpi Rezika, vse bodeš zvedela. Vodi za nos tega nepridiprava in skrbi, da prideta z očetom v omenjeno gostilno. Ti ne smeš priti: pregnal bodem uže jaz očetu trsno uš“. Mladi doktor objame krasno dekle, ki potem hiti, kakor srna po poti, koder je bila prišla, domov; on pa jo zavije na nasprotno stran proti bližnjemu mestu.

Mej potjo premišljuje Ivan Prelaz, tako namreč se je imenoval naš prijatelj, na tanko svoj položaj. Za malo se mu zdi, da bi mu zdaj ta človek davni up razdril, da bi mu luč, ki mu je v težavnemu delu milo svetila, upihnil; da bi mu drago Reziko, ki mu je toliko časa zvesto ljubezen ohranila — drugi ugrabil. Spominja se svojih otročjih let, ki jih je v bornej kmetskej hiši preživel; kako se je moral boriti potem v Ljubljani s hudo osodo, ko so mu pomrli stariši in je sam na širocem svetu stal. Pa neumorni trud je zmogel vse zapreke. Zadnje leto seznanil se je bil z Reziko, in jo nekoliko časa podučeval. Na Dunaji učil se je medicine in pred kratkem dobil diplom svojega dostojanstva. Še nekaj ima doseči, in potem bode dosegel vrhunec sreče — a za to mora boriti še zadnji boj. Naj velja, kar hoče, njegova mora biti! — V teh mislih pride doktor v mestice, kjer se je bil za nekoliko časa naselil, ker nij bilo od tu daleč do doma njegove Rezike. Mi ga pa hočemo tu zapustiti; naj gre po svojih opravkih!

(Dalje prih.)

strani. Veliko stotin oralov najlepših travnikov je voda poplavlila in seno pokazila. Ta nesreča je temveč občutljiva, ker se doneski za umetno izsušenje močvirjev strogo izterjajo. Ven dar veliko več kakor močvirje so poplavljanje zakriville druge reči, zlasti pa to, da se vodi odtok v Glajno in Dravo zabranjuje. — V št. Vidu so usmiljeni bratje iz Gradca kupili vrt in zemljišče v zdravej in prijetnej legi ter so 27. junija t. l. začeli zidati novo bolnico, v katero bodo po svojej starej krščanski navadi sprejemali moške bolnike vsacega stanu, narodnosti in verstva. Do jeseni mislijo hišo spraviti pod streho.

— (Vohernik) „Gosp.“ piše: Čvrst kmet je šel po velikej cesti iz Celja. V Hudej luknji sreča gospoda, nemškutarja. Ta ga brž nagovori v svojej nemščurščini rekoč: her paver, bi beit ist nach Hohanik? Kmet ga krivo razumi in misli, da ga zmerja za vohrnika ali oderuha. Razdražen mu odgovori: „kaj jaz vaš vohrnik, ka-li? in začne gospodiča po hrbtu ométati. Ta pa začne v silii prositi: oh, pustite me, sedaj uže vem kako daleč je v Vojnik! Kmetova palica ga je brž lepo slovenski naučila!

Razne vesti.

* (Velika burja) je bila pretečeno soboto v Pragi in sicer taka, da je na strehah, dimnikih in oknih mnogo škode napravila.

* (Zblaznel) je magjarski pesnik prof. L. Losonczy in dejan v norišnico.

* (Letina na Italijanskem) bude srednje vrste.

* (Grof H. Arnim), katerega bi rada pruska vlada v roke dobila, prodal je vsa svoja posestva na Pruskem, tako da ko bi ga morebiti obsodila, nema pruska vlada kaj konfiscirati. Palačo grofa Arnima v Berlinu je kupila filijala neke ameriške zavarovalnice za 1.110.000 mark, neko veliko zemljišče blizu Berlina je kupil njegov sin.

* (Kakor ranjki Abdul-Aziz) 11. t. m. si je v Pešti gledališki igralec Rado, mej tem ko je njegova soproga po kavo odšla, s škarpami vrat zarezal z namenom se umoriti. A zbolelo ga je in zato si je premislil, ter se tudi prilično streznil, ker je malo prej precej vinjen domov prišel. Njegova soproga, ko je domov prišla, našla ga je vsega v krvi, a vendar je upati, da še ozdravi.

* (Prva železnica v Kini) otvorila je se 3. junija t. l. Črta imenuje se Shang-hai-Woosung.

* (Strašen vihar v Ameriki.) 9. t. m. bil je v severnej ameriškej uniji tak vihar, da je v Rodkali štirideset oseb ob tla pometal in ubil in trideset hiš razdejal. Promet Darlington železnice, bil je vsled tega vstavljen.

Umrli v Ljubljani

od 11. do 13. julija:

Angela Pein, 2 mes., dete tabak trafikanta, za božjastjo. — Ivan Lohkar, pekar v Gradišči, 72 l., vsled srčne vodenice. — Jurij Stanonik, 66 l., v bolnici, za jetiko. — Julijana Breskvar, 5 m., dete posestnika, vsled atrophie. — Franjo Metelko, 37 l., v bolnici, vsled razkrojenja krvi.

Tajca.

14. julija:

Svropa: Fleischner Kugler iz Dunaja. — Hay iz Gradca.

Pri Slenu: Bohutinski od Save. — Železnikar iz Tržiča. — Gustiv iz Dolenjskega. — Rosenthal iz Brna.

Pri Malici: Scherz iz Dunaja. — Merk iz Postojne. — Damask iz Dunaja. — Brettenhofer iz Dunaja. — Drechsler iz Dunaja. — Thanhofer iz Pešte. — Košir iz Gorenjskega. — Seman iz Dunaja.

Pri Mestu Ljubljana: Dvorak iz Češkega. — **Pri bavarskem dvoru:** Bataglia iz Dunaja. — Mathey iz Gradca.

Dunajska borza 15. julija.

izvirno uradno poročilo.

Enotni drž. dolg v banko 66 gld. 25 kr.

Enotni drž. dolg v srebru 69 55

1860 drž. posojilo	112	50
Akcije narodne banke	872	—
Kreditne akcije	150	10
London	126	75
Napol.	10	3 1/2
C. k. cekini	5	86
Srebro	101	15

Tržne cene

v Ljubljani 15. julija t. l.

Pšenica hektoliter 8 gld. 60 kr.; — reč 6 gld. 10 kr.; — ječmen 4 gld. 20 kr.; — oves 3 gld. — 90 kr.; ajda 5 gld. 60 kr.; — prosó 4 gld. 60 kr.; — koruza 5 gld. 40 kr.; krompir 100 kilogramov 3 gld. 60 kr.; — fižol hektoliter 8 gld. — kr.; masla kilogram — gl. 94 kr.; — mast — gld. 85 kr.; — špeh trišen — gld. 68 kr.; — špeh povojen — gld. 75 kr.; jajce po 1 1/3 kr.; — mleka liter 8 kr.; govednine kilogram 50 kr.; — teletnine 42 kr.; — svinjsko meso 66 kr.; — sena 100 kilogramov 2 gld. 62 kr.; — slame 2 gld. 45 kr.; — drva trda 4 kv. metrov 8 gld. — kr.; — mehka 5 gld. — kr.

Priporočilo.

Za barvanje sob in sploh mazačna dela po nizkih cenah priporoča se najtopleje

Franco Staré,

(215—2)

v Dobu pri Kamniku.

Karmelitanski melisovec iz Benedk.

1 originalna steklenica 25 kr.

Jedino pravi le pri

(53—15)

Gabriel Piccoli,

lekarju na dunajski cesti v Ljubljani.

Franjo Železnikar

se je preselil s svojo krojaško delavnico

v poslopje Ljubljanske čitalnice,

ter se priporoča slav. p. n. občinstvu, posebno tudi čest. duho ščini z obljubo, da bode izvršena mu dela vestno in točno izvrševal. (128—9)

Janez Vičič

prodaja kakor pri razprodaji (Ausverkauf) 10 do 25 % pod fabriško ceno na debelo in drobno mnogo vrstno kramarsko in gospodsko blago. (4)

Naznanilo.

Podpisani jemlje si čast naznaniti, da je vzel keglišče v ljubljanske čitalnici v najem, ter se priporoča p. n. občinstvu za mnogobrojni obisk.

Sè spoštovanjem

G. Eržen.

(220—1)

Junca,

poldrugo leto star, lep, siv, krepak, miretalskega plemena, prodaje podpisani.

Kdor ga želi videti in kupiti, naj se oglasi na Prevojah pri Brdu (Egg ob Podpeč) pri lastniku

(221—1)

Janezu Švarcelju.

Denes nedeljo 16. julija 1876

in vsak sledeči dan:

Velika predstava

z novo izbranim programom.

(216—5)

K sklepu: „ASCHENBRÖDEL“ à la Renz.

Velika fantastična čarovna pantomima po jednako imenovanj čarovni pravljici od Prerault-a, izdelana za cirkus, ter izvedena od 10 otrok 10—12 let starih. Posebnega opazovanja vreden je odhod k svečanosti „Aschenbrödel-a“ z elegantnim gala-vozom, v katerem so upreženi 4 korsikanski Ponny.

Prememba jahačnega mesta v elegantno dvorano, kjer se snidejo odlični gostje vseh delov sveta.

Kasa se odpre ob 7. uri. Začetek točno ob 8. uri.

Beste Nähmaschine der Welt.

Za Kranjsko jedino in samo pravi pri podpisanemu!

Poleg originalnih

Elias Howe-jevih šivalnih strojev

imam v zalogi izključivo le jaz

Originalne Singer & Grover & Backer

šivalne stroje

po fabriškej ceni na debelo in drobno.

Razun tega imam vedno v zalogi tudi najboljše inozemske stroje po jako znižanej ceni in sicer: **Wheeler & Wilson, Grover & Backer** štev. 19, **The Little Wauzer** (zadnje na željo ameriške), **Taylor, Germania, Saxonia, Wilcox & Gibbs, Express, Linkoln, Cylindar Elastic** stroji za valati itd.

Ponarejeni ali uže rabljeni, in iztečeni stroji dobé se po okoliščinah se ve da 25 do 30 % cenejši, so p. tudi za 50 % slabejši in manj vredni kot zgornji.

Tedaj previdnost pri izbiri!

Kdor tedaj solidni in dobri stroj želi, obrne naj se zaupljivo na me, jaz sem se vedno trudil z zanesljivim postopanjem ohraniti moje dobro ime.

Garancija zanesljiva. — Tudi na vplačevanje v obrokih.

Ljubljana, glavni trg štev. 168.

S odličnim spoštovanjem

(453—14)

Franc Detter.

Svilo, cvrta, šivanke, aparate, pripravo za prsne gube itd. imam vedno v velikej izbiri v zalogi.

Po želji sprejma moj potovalec, g. **Anton Grebenec** uljudno vsa naročila, ter ob jednem podaja potrebni poduk.

Svarilo.

Zaradi od drugih strank dohajajočih ponudeb jednako imenovanih strojev naj se nikdo ne da motiti, ker vsak kdor mojo mnogovrstno zalogo obišče, se prepričati more, da je resnično, kar je zgoraj povedano.